

Marko Veljković

Šarmiranje bola

Otvorena knjiga

Beograd, 2021.

Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga.

Posvećeno svima koji nose neki teret na duši, sa ciljem da nakon čitanja knjige skupe hrabrost da barem jedan njegov deo izbace iz sebe.

Ipak, postoje neke tajne koje bi predstavljale opasnost kada bi ugledale svetlost dana.

Prvi deo

Nova poznanstva

PRVO POGLAVLJE

Trojica nimalo običnih momaka kojima se iznad glave presijavao pobjednički oreol ušli su u jedan mali lokalni rok bar da proslave trijumf svog fudbalskog kluba, koji već nekoliko meseci ne zna za pobjedu. Kad sam rekao *nimalo običnih momaka*, mislio sam da navijači nekog kluba ne mogu da se svrstaju u obične momke; kad si veran svom fudbalskom klubu, spadaš u romantike, ali u isto vreme i ludake, pa spoj te dve stvari, koje ne mogu nikako jedna bez druge, apsolutno ne izgleda obično. Kad voliš jednu određenu stvar, to je posebno, jedinstveno i magično osećanje. Što se mene tiče, možete ga nazvati čak i bolešću, kako god vam je volja, ali nikako nemojte da upotrebljavate reč *obično*. Jedina stvar na ovom svetu koja se može nazvati običnom je osoba koja nije sposobna da voli.

Da se vratimo na trojicu nimalo običnih momaka koji su došli da proslave pobjedu svog kluba i već uveliko sede za šankom i naručuju tri točena piva. Odmah možemo uočiti da se jedan na neki način izdvaja od ostalih, jer su ga druga dvojica potapšala po leđima gledajući ga sa velikim poštovanjem, kao kada ugledate članove vašeg omiljenog benda na koncertu.

Momak na kojeg je usmerena tolika pažnja zove se Darko i nisam pogrešio kada sam rekao da se izdvaja od ostalih, jer je on vođa navijača njihovog malog fudbalskog kluba, ali takođe i njihov najbolji drug iz odeljenja. Ne može se reći da je bio žestok momak na kakve odmah pomislite kada vam neko pomene reč vođa, ali je sticajem okolnosti ipak jednoglasno odabran da obavlja tu ulogu. Njegov klub je bio drugoligaš; stariji navijači koji su aktivno išli na utakmice su se skrasili uplovivši u bračne vode, pa su kormilo preuzele mlađe generacije.

Postojao je samo jedan momak koji je zaslužio titulu vođe, koji nije propuštao nijednu utakmicu, štampao nalepnice sa klupskim grbom i sloganima koje je sam smišljao i ubacivao preko programa, jer je bio vešt na računaru, osmišljavao je navijačke pesme, pa je zbog angažovanosti oko kluba i najvećem stažu gledanja utakmica izabran da bude glavni. Bio je izuzetno miran i staložen momak, ali kada ga neko iznervira ili sudija proglasi početak utakmice, nije delovao nimalo bezopasno. Do pre samo nekoliko godina bio je prava neukročena zver kao i svaki razmaženi tinejdžer, ali je u njegov život ušao jedan običan momak koji je uspeo da ga malo pripitomi. Da nije bilo njega, verovatno bi dosad završio u nekom popravnom domu.

Vođa navijača malog fudbalskog kluba po imenu Darko pravi je tatin sin koji je bez ikakvih ambicija, kao i većina tinejdžera kojima je prioritet zabava pa tek onda škola, ako za nju ima vremena (dok roditelji ne zavrnu slavine pa kada vam ortaci za vreme velikog odmora kažu: „Ajmo na pljeskavicu“, a vi posramljeno izvadite alpsku salamu, sveže upakovanu u pola hleba i kažete: „Danas je na meniju domaća kuhinja“ ili ne daj Bože

počnu da kažnjavaju pa ste osuđeni da u četiri zida svoje sobe zagrejte stolicu). Osim fudbalskog kluba, druženja s nekolicinom prijatelja i seksa, Darka ništa drugo ne interesuje.

Otac mu je vlasnik lanca supermarketa, ljubitelj žena kao i sin. Obojica su solo igrači; otac se razveo jako davno od njegove majke, koja ih je napustila nekoliko meseci nakon Darkovog rođenja i otišla u Pariz, gde je rešila da se posveti svojoj karijeri. Nije bila spremna da se dokaže u ulozi majke, već je Darkovog oca ostavila samog na toj ogromnoj pozornici roditeljstva i šmugnula brže-bolje u novi svet koji ju je oberučke prihvatio, jer je bila odlična umetnica, slikarka bez premca, ali kao čovek morala je još mnogo da uči. Za ljudskost ti nije potreban talenat, već upornost i želja pa bi zato svi mogli da se ostvare u toj grani umetnosti.

Nekoliko godina nakon razvoda, kada je Darkovom ocu dala puno starateljstvo, izgleda da je spucala neka vrsta griže savesti pa je odlučila da ostane u kontaktu sa sinom. Išao je Darko u Pariz nekoliko puta, ali više je to bilo zbog provoda nego zbog nje, koju je posle svega gledao kao na neku staru poznanicu, ali nikako kao majku što, ruku na srce, nije ni zaslužila posle svega. Darkov otac se posle toga nije ženio. Prohujale su kroz Darkovu kuću raznorazne osobe ženskog pola, sve same gospođe, tako da je Darko zavoleo žene dok još nije umeo da hoda. Brzo su odlazile, tako da se nije ni vezivao, i to ga je pratilo do dana današnjeg.

Ipak, ove večeri u malom baru, u kojem je uveliko svirao neki lokalni pop-rok bend, Darku je pažnju privukla jedna mala plavuša koja je usamljeno stajala za jednim barskim stolom blizu benda, cirkajući neki koktel,

klateći se čisto radi reda, obučena u tesnu haljinu, ispod koje se se ocrtavale grudi i zadnjica. Totalno se nije uklopala u ambijent ovog rok bara, ali to je ono što je Darku i privuklo pažnju, jer on nije u fazonu da smuva neku rokerku sa masnom kosom, koja je našminkana kao Kingov Penivajz, već atraktivnu damu poput ove, koja ga je uočila, a zatim ga osmehom i posramljenim pogledom na blic pozvala da joj priđe.

Ovo je početak jedne divne priče koja govori o prijateljstvu i ljubavi, ali gde nije sve tako savršeno. Darko se izvinio prijateljima (o kojima ću govoriti kasnije), uzeo je svoju kriglu i zaputio se ka stolu gde ga je atraktivna devojka sa nestrpljenjem čekala, nimalo se ne trudeći da pokaže bar trunčicu ravnodušnosti. Verovatno ni ona nije bila u fazonu da se smuva sa nekim masnokosim rokerom sa pivskim stomakom. Doduše, ni Darko nije bio isklesan kao Švarceneger, ali je bio jedina svetla tačka u ovom mračnom baru, punom pivskih stomaka i zabrinjavajućih outfita.

Bila je fokusirana na Darkov osmeh i vrlo kratku kosu koja mu je savršeno stajala, totalno zanemarivši duks sa kapuljačom, trenerice i patike, što, moramo priznati, nije adekvatan dres kod za bilo koji klub. Zli jezici će reći da se radi o velikoj seljačini, ali u njegovu odbranu, čovek je svratio ovde takoreći s posla, da se počasti nakon postignutih uspešnih rezultata i to je sasvim okej. Šta bi se dogodilo da su u bar banule trbušne plesačice sa golišavim trbusima da se opuste posle nastupa? Da li bi i one bile seljančure? I posle smo mi muške svinje! Oh, nemojte pomisliti da je atraktivna devojka snob ili da ponižava druge, ali je svesna svojih kvaliteta, četvorocifrenog broja pratilaca na društvenim mrežama i nije smela